

Mohr fikk livsvarig fengsel

seg ikke noe om. I stedet nyttet han høvet til å gi Høyesteretts medlemmer «eselspark». Det gjorde han også i sin redegjørelse til dr. Stuckhart.

Retten finner det derfor bevist at Mohr har vært fullt klar over at han skulle samarbeide med NS og tyskerne i kampen mot motstandsbevegelsen da han gikk inn i den nye Høyesterett som «justitiarius». Retten er ikke i tvil om at tyskerne var meget interessert i å få denne stillingen besatt med en sympatisør. I alle år har jo Høyesterett vært det faste grunnlag for hele folkets rettssyn.

Mohr har hevdet at Høyesterett ikke kunne avvise Riisnæs' henvendelse om å avsi en kjennelse angående statsakten 1. februar 1942 på grunn av forholdene her i landet. Retten kan ikke godta Mohrs redegjørelse om at det ble gjort med hjemmel i nødretten. Q. savnet enhver rett til å danne en slik regjering som i realiteten ikke var annet enn et redskap for okkupasjonen. Mohr har hevdet at det ikke spilte noen rolle for statsakten at «Høyesterett» godkjente den. Var det ikke blitt gjort, ville statsakten ha funnet sted likevel.

Dette kan ikke retten godta. I et hvert fall er det en kjensgjerning at både Q. og tyskerne tillå godkjenning meget stor vekt. Q. har også uttalt at det ville ha oppstått en meget kjedelig situasjon om «Høyesterett» hadde nektet å avgi en slik godkjenning.

Retten finner det derfor bevist at Mohr ved å være med på denne godkjenningen, har ytt fienden bistand i råd og dåd.

Når det gjelder Mohrs propaganda, finner retten at samtlige artikler er en intens og målbevisst støtte for et parti som samarbeidet med okkupasjonsmakten. Flere av artiklene er videre et direkte angrep på vårt kongehus og våre allierte.

Med hensyn til Mohrs virksomhet i Holmenkollbanens styre, finner retten det bevist at Mohr har gått aktivt inn for å gjennomføre de nye bestemmelser på Holmenkollbanen, etter tyskernes ønske. Retten finner imidlertid at Mohr må frifinnes for angiveriet av Kollbekk, da en ikke kan si at Mohr har gjort annet enn sin plikt for å skape ro og orden på Holmenkollbanen. Likeledes frifinnes han for angiveriet av overlærer Grønvik. For de øvrige angiveriene finner imidlertid retten Mohr straffeskyldig etter straffelovens § 223.

Når det gjelder bevilgningene til Frontkjemperkontoret, som Mohr har vært med på, så må det anses for støtte til fienden.

Med hensyn til straffeutmålingen ble det uttalt: At Mohr som har vært dommer, gikk inn i den nazistiske Høyesterett og var med å godkjenne statsakten 1. februar 1942, må betegnes som en meget alvorlig forbrytelse. Retten finner derfor at aktors påstand om livsvarig fengsel må tas til følge.

Mohr påanket dommen på stedet, på grunn av saksbehandlingen, lov-anvendelsen og straffeutmålingen.

Tap av almen tillit for bestandig. Skal betale 200.000 kroner i erstatning, 55.000 kroner inndras

I formiddag ble det avsagt dom i saken mot «høyesterettsjustitiarius» Mohr.

Jacob Andreas Mohr ble dømt til livsvarig fengsel for forbrytelse mot straffelovens §§ 86, 93 og 223, jevnfør straffelovens § 62.

Mohr ble videre fradømt almen tillit for bestandig. Innen to uker skal han betale 200.000 kroner i erstatning og taie en inndraing av kr. 55.228,90.

Mohr skal betale 200 kroner i saksomkostninger.

Dommen var enstemmig bortsett fra en lekdommer som stemte for 15 års fengsel.

En hadde ikke inntrykk av at dommen gjorde noe særlig inntrykk på Mohr.

I domspremissene heter det bl. a.:

Mohr måtte forstå at når Høyesteretts samtlige 18 medlemmer nedla sine embeter senhøstes 1940, gjaldt det mer enn et konkurranseproblem. Det ble han også gjort oppmerksom på av tidligere kolleger, men det brød han

— Fortsettes 6 side —